

идея, че на войника се позволяват много работи, които на обикновения чловѣкъ сж запретени и че въ войнишкото облекло може да си позволи чловѣкъ и срамни, даже претѣпни постѣпки, които иначе не би си позволилъ; всичко това бѣше така повлияло на нашитѣ младежки души, че не зная какво би излѣзло отъ насъ ако не бѣхме се отдѣлили отъ тази срѣда. Позволявахме си безъ срамъ и биене на съвестта да събаряме греди отъ напуснатитѣ турски кѣщи и ги продаваме на фурнаджии и халваджии, отпаряхме отъ джамийския покривъ оловени дѣски и ги продавахме. Веднажъ единъ другаръ открадна и продаде бравата отъ дружинната канцелария, гдето бѣше пратенъ за вестовой. Други ходи съ единъ калпавъ бешликъ (5 гроша) да купува захаръ за 2 гроша, като искаше и 3 гроша назадъ; продавача му подари захарта за да не изгуби още 3 гроша въ пари. Веднажъ даже имаше конкурсъ за искусно крадене между руски и бѣлгарски войници. Препираха се въ казармата руситѣ ли сж по-майстори въ кражбата или бѣлгаритѣ. Отъ бѣлгарска страна се избра единъ, който заедно съ колегата си русинъ трѣгнаха една вечеръ подъ наблюдението на избранитѣ жюри, да показватъ изкуство. Отидоха на единъ дюкянъ. До вратата на дюкяна виси запалена лампа, вѣтре въ дюкяна гори друга. По стенитѣ бѣха наредени разни предмети за проданъ, като вакси, сапуни и пр. и пр. Дюкяна бѣше препълненъ съ войници. Крадцитѣ бѣха съ наметнати шинели. Спрѣха се до вратата. Безъ голѣмъ трудъ и безъ да обърне нѣкой внимание, бѣлгарина откачи външната лампа, загъна я съ шинела си и я занесе въ казармата така, както си горѣше. Би могло да се познае, че носи лампа само по свѣтлия кржгъ около краката му. Другаря русинъ открадналъ единъ калпавъ сапунъ. Жюрито призна, че у бѣлгаритѣ занаята е по добре изпеченъ.

Когато квартирувахме въ с. Арбанаси, близостта на Гор. Орѣховица много съблзняваше и привличаше другаритѣ горно-орѣховчани. Тѣ захванаха нощно време да се отлжчватъ отъ казармата и да отиватъ на седянки въ Гор. Орѣховица. За компания и азъ по нѣкога ходѣхъ съ гѣхъ. Въ една тъмна нощъ, отивайки за Гор. Орѣховица, като вървѣхме по една много кална улица въ с. Арбанаси, по която се минава само по високи камѣни наредени край стената и представяващи отъ себе си единъ видъ тротуаръ, срѣснахме единъ офицеръ, предшествуванъ отъ войникъ, който му свѣтеше съ фенерче. Положението ни бѣше критическо; връщане невъзможно, а калта много дълбока; щѣха да ни хванатъ че сме безъ билети. Този, който вървѣше най-напредъ разреши въпроса по своему: като срѣщна вестовоя, блѣсна го въ калта на срѣдъ улицата, фенеря изгасна, следъ това блѣсна и офицера и до като тѣ викаха, ние избѣгахме.